

Nr 124.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pension åt vissa i statens tjänst anställda personer m. fl.; given Stockholms slott den 21 februari 1941.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen under punkterna 1:o—8:o hemställt.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 21 februari 1941.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler uppkomna frågor om pension åt i det följande angivna personer och anför därvid:

1:o.

Förra kanslibiträderna å Södra Åsbo och Bjäre domsagas kansli Göta Holmgren och Olga Holmgren. Av handlingarna i ärendet inhämtas, beträffande *Göta Holmgren*,

att hon är född den 1 maj 1874 och således 66 år gammal;

att hon varit anställd såsom icke rättsbildat biträde (kanslibiträde) å Södra Åsbo och Bjäre domsagas kansli i Ängelholm under tiden 1 januari 1917—30 juni 1940 eller alltså under 23¹/₂ år;

Bihang till riksdagens protokoll 1941. 1 saml. Nr 124.

att hon under denna sin anställning utöver verkställande av utskrifter och införande efter koncept eller diktamen i dombok och protokoll fört vissa diariet och förteckningar, varjämte hon under en del av anställningstiden självständigt uppsatt förslag till vissa protokoll;

att hon före år 1917 under omkring 10 år i sitt hem arbetat för domsagens räkning genom verkställande av utskrifter m. m.;

att hennes månadslön, som vid början av anställningen å domsagokansliet utgjort 125 kronor, sedermera successivt höjts till 200 kronor, dock att densamma från och med den 1 januari 1936 utgjort 175 kronor;

att till pensionsförsäkring för henne jämlikt kungörelsen den 20 maj 1927 (nr 179) med vissa föreskrifter angående de vid domsagornas kanslier anställda icke rättsbildade biträden under tiden 1 januari 1928—30 juni 1940 av vederbörande häradshövding till pensionsstyrelsen inbetalats 100 kronor för år räknat;

att på grund av omförmälda pensionsförsäkring från och med den 1 juli 1940 till Göta Holmgren utgår en årlig pension av 177 kronor 60 öre;

samt att hon äger ett kapital på omkring 3,000 kronor; och

beträffande *Olga Holmgren*,

att hon, som är syster till Göta Holmgren, är född den 20 mars 1877 och sålunda nära 64 år gammal;

att hon under tiden 1 maj 1904—30 juni 1940 eller under något mer än 36 år varit anställd såsom icke rättsbildat biträde (kanslibiträde) å Södra Åsbo och Bjäre domsagas kansli;

att hon under sin anställning utöver verkställande av utskrifter och införande av andra renskrivningsgöromål uppsatt förslag till småprotokoll och gravationsbevis samt verkställt införingar i fastighetsböckerna;

att hennes avlöning, som under första tiden av anställningen utgått i form av timpenning, därefter utgått såsom månadslön, vilken efter att till en början hava utgjort 80 kronor successivt höjts till 200 kronor, dock att densamma från och med 1936 års ingång fastställts till 175 kronor;

att hon sedan år 1921 tillika tjänstgjort såsom kommissionär i domsagan;

att till pensionsförsäkring för henne jämlikt förenämnda kungörelse den 20 maj 1927 (nr 179) under tiden 1 januari 1928—30 juni 1940 till pensionsstyrelsen inbetalats 100 kronor för år räknat;

att hon på grund av nämnda pensionsförsäkring från och med den 1 juli 1940 uppbär en årlig pension av 159 kronor 60 öre;

samt att hon äger ett kapital på omkring 9,000 kronor.

Enligt förut omförmälda kungörelse den 20 maj 1927 (nr 179) med vissa föreskrifter angående de vid domsagornas kanslier anställda icke rättsbildade biträden avlönas biträde av häradshövding efter göromålens beskaffenhet och biträdets duglighet. För biträde, vars arbetstid varje söckendag i allmänhet uppgår till sju timmar, får årslönen ej understiga vissa i kungörelsen angivna belopp. Enligt kungörelsen åligger det häradshövding att genom årlig inbetalning av 100 kronor, varav högst en tredjedel må avdragas å bi-

trädets lön, ombesörja sådant biträdes pensionsförsäkring med anlitan­de av i lagen om folkpensionering omförmäld på frivilliga avgifter grundad försäkring. Efter framställning av häradshövding äger vederbörande hovrätt medgiva annan betryggande anordning i fråga om biträdes pensionsförsäkring.

Frågan om de icke rättsbildade biträdenas anställningsförhållanden har sedermera behandlats av 1937 års domsagoutredning, som i sitt år 1939 av­givna betänkande med förslag till omorganisation av domsagoförvaltningen samt lönereglering för domsagopersonalen uttalat sig för att de icke rättsbil­dade biträdena borde erhålla statsanställning å ordinarie eller extra ordi­narie tjänst, varmed skulle följa pensionsrätt i vanlig ordning. Biträden, som på grund av ålder eller annan orsak vore mindre arbetsföra och på grund härav icke borde övergå till sådan anställning, skulle enligt utredningen i allmänhet komma i åtnjutande av statspension, varvid frågan därom borde prövas individuellt efter framställning i varje särskilt fall.

Systrarna Holmgren ha hos Kungl. Maj:t anhållit att — utöver dem från pensionsstyrelsen tillkommande pension på grund av inbetalningar enligt kungörelsen den 20 maj 1927 — komma i åtnjutande av pension av statsmedel med belopp, som kunde anses skäliga.

Statskontoret har tillstyrkt beredande av tilläggs­pension åt systrarna Holmgren med sådant belopp, att sammanlagda pensionsförmånen för var och en av dem komme att uppgå till 450 kronor. Ämbetsverket har härvid anfört bland annat följande:

Statsmakterna hava hittills icke genom direkta ekonomiska åtgärder bi­dragit till de icke rättsbildade domsagobiträdenas pensionering utan tvärtom vid upprepade tillfällen — därvid dock i intet fall synes hava varit fråga om pension åt dylikt biträde, som avgått efter ikraftträdandet av förenämnda kungörelse den 20 maj 1927 — intagit den ståndpunkten, att, med hänsyn till biträdenas privatanställning hos häradshövdingarna, pension av statsmedel av principiella skäl icke bör ifrågakomma. Statskontoret vill emellertid i detta sammanhang erinra om t. f. chefens för justitiedepartementet yttrande vid framläggandet inför 1927 års riksdag av propositionen om de icke rättsbil­dade domsagobiträdenas avlöningsförhållanden och anställningsvillkor. Han anförde bland annat: »Emellertid må härvid erinras, att dessa biträden obe­stridligen utföra ett för staten nödvändigt arbete, varför deras förhållande icke kan anses såsom privatanställning i vanlig mening utan snarare måste betraktas såsom i det närmaste analogt med den ställning, statsanställda bi­träden hos andra myndigheter intaga. Härtill kommer, att grunderna för in­komsterna av domsagorna, med vilka inkomster biträdenas avlöningsförmå­ner av häradshövdingarna bestridas, regleras enligt av statsmakterna fast­ställda normer.»

I fall som de nu föreliggande, där den jämlikt 1927 års bestämmelser grun­dade frivilliga pensionsförsäkringen på grund av befattningshavarnas höga ålder endast kommit att gälla under viss kortare del av tjänstetiden, måste statskontoret finna starka billighetsskäl tala för en statlig medverkan till åstadkommande av förbättring av den enligt denna försäkring utgående pen­sionen. I betraktande av de anställningsförhållanden, som blivit gällande för de icke rättsbildade biträdena, sedan 1927 års bestämmelser trätt i tillämp-

ning, och med hänsyn jämväl till den liberalare inställning, statsmakterna i och med de nya statliga pensionsbestämmelsernas tillkomst intagit till pensioneringsfrågor i allmänhet, vill det för övrigt förefalla statskontoret, som om några principiella betänkligheter knappast behöva resas mot ett statligt bidrag till domsagobiträdenas pensionering. Det torde emellertid icke böra bortses från att det i första hand varit en på vederbörande häradshövding ankommande angelägenhet att sörja för att ifrågakommande biträden komma i åtnjutande av skälig pension. Enligt statskontorets mening bör därför den statliga pensionsförbättringen begränsas till att ungefärligen motsvara det ytterligare pensionsbelopp, som skulle hava tillkommit befattningshavaren, därest en anslutning till den frivilliga pensionsförsäkringen gällt under befattningshavarens hela tjänstetid, dock förslagsvis längst under 30 år. Någon pensionsförbättring bör emellertid icke ifrågakomma för det fall, att befattningshavaren innehåft en kortare anställningstid vid domsaga än 15 år.

Enligt de tabeller, som bilagts »1938 års meddelande angående kungl. pensionsstyrelsens frivilliga försäkring», skulle vid en försäkring utan avgifts-återbetalning vid dödsfall — vilken försäkringsform ifrågakommit i nu föreliggande fall — under förutsättning att dåvarande försäkringsvillkor och tariffsatser förbliva oförändrade under hela inbetalningstiden, årspensionen för 100 kronors årlig avgift, erlagd under 30 år intill 65-årsåldern, uppgå till 437 kronor 55 öre. Denna pension, som torde hava beräknats med tillämpning av en så låg förräntningssiffra som 2.75 procent, torde närmast vara att betrakta som en under normala förhållanden förekommande minimipension. Statskontoret vill föreslå, att nämnda pensionsbelopp, lämpligen avrundat uppåt till 450 kronor, lägges till grund för bestämmande av den statliga pensionsförbättringen i fall som de nu föreliggande.

I enlighet med de av statskontoret sålunda angivna riktlinjerna för en statlig medverkan till de icke rättsbildade domsagobiträdenas pensionering i vissa fall har ämbetsverket förordnat, att åt systrarna Holmgren — vilka enligt av statskontoret från pensionsstyrelsen erhållna uppgifter vid ansökning om pension under juli månad 1940 skulle på grundval av intill utgången av år 1939 erlagda avgifter komma i åtnjutande av en årlig pension å respektive 174 kronor och 156 kronor — utverkas en tilläggspension av statsmedel med respektive (450 — 174 =) 276 kronor och (450 — 156 =) 294 kronor, att utgå från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m.

Hovrätten över Skåne och Blekinge har i ärendet anfört, bland annat, följande:

Vid bedömning av frågan om skäliga pensionsbelopp åt Göta och Olga Holmgren torde lämpligen jämförelse böra ske med pensionen för statliga befattningshavare i motsvarande löneställning. Systrarna Holmgren ha enligt kungörelsen den 20 maj 1927 varit tillförsäkrade lön ej understigande den i löneklass 1 av löneplanen B i avlöningsreglementet den 22 juni 1921 för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen. Denna lön utgör i ortsgrupp C, till vilken Ängelholm hör, 1,632 kronor jämte dyrtidstillägg såsom för nyreglerat verk. Deras löneförmåner ha dock alltsedan 1920-talets början uppgått till och tidvis ej oväsentligt överstigit nämnda lön. Jämförelsen torde på grund härav lämpligen avse befattningshavare i lönegraden B 1 omfattande löneklasserna 1—5 i ovannämnda avlöningsreglemente. Pensionsunderlaget för befattningshavare i denna lönegrad utgör enligt civila tjänstepensionsreglementet 1,320 kronor jämte dyrtidstillägg. Av denna jämförelse torde framgå, att de före-

slagna tilläggs pensionerna, varigenom systrarna Holmgren skulle tillförsäkras en årlig pension å 450 kronor, måste anses oskäligt låga. Statskontoret har också antytt, att vederbörande häradshövding härutöver borde bidra till deras pensioner. Enär emellertid, enligt vad som inhämtats, något sådant bidrag icke är att påräkna, torde den angivna beräkningsgrunden för den statliga pensionsförbättringen icke kunna fasthållas. Med hänsyn därtill att systrarna Holmgren under anställningstiden icke behövt vidkännas pensionsavdrag samt att de icke under fulla 30 år innehaft en mot lönegraden B 1 svarande löneställning läser emellertid vid bestämmande av pensionsbeloppen viss reducering böra ske i förhållande till pensionen för befattningshavare i nämnda lönegrad. Med beaktande av nu anförda synpunkter torde deras pensioner skäligen kunna bestämmas till ett årligt belopp av 1,200 kronor, inberäknat vad de äga uppbära på grund av den frivilliga pensionsförsäkring som häradshövdingen jämlikt förenämnda kungörelse haft att ombesörja.

Till belysande av de konsekvenser ett bifall till systrarna Holmgrens framställning skulle få för eventuell statlig medverkan vid pensionering jämväl av andra icke rättsbildade domsagobiträden har hovrätten upplyst, att antalet biträden i domsagor under hovrätten födda före år 1885, utom systrarna Holmgren, utgjorde tre och att dessa, vilka vore födda 1884, 1882 och 1876, den 1 januari 1940 hade en tjänstetid av respektive 41, 16 $\frac{1}{2}$ och 42 år.

Genom beslut den 26 juli 1940 har *Kungl. Maj:t* medgivit, att räknat från och med den 1 juli 1940 från andra huvudtitelns reservationsanslag till extra utgifter understöd må utbetalas, till Göta Holmgren med ett belopp av 23 kronor och till Olga Holmgren med ett belopp av 24 kronor 50 öre, vid varje månads utgång intill dess frågan om beredande av pension åt dem blivit slutligt prövad, med skyldighet för envar av dem att, i den mån pension kan bliva dem tillerkänd jämväl för tid, varunder de uppburit det sålunda medgivna understödet, till nämnda anslag återbetala för samma tid uppburna understödsmedel.

Intill dess ändring kan komma att vidtagas i gällande avlöningssystem för häradshövdingarna och nuvarande därpå grundade anställningsförhållanden för de icke rättsbildade domsagobiträdena synes pensioneringen av dessa biträden regelmässigt böra ske utan ekonomiskt stöd från det allmännas sida. Denna principiella ståndpunkt synes mig dock icke böra utesluta, att staten under de speciella betingelser, som avses i statskontorets föreliggande förslag, lämnar bidrag till dylik pensionering. På sätt av det föregående framgår innebär statskontorets förslag, att pensionstillskott av statsmedel skulle kunna beviljas domsagobiträden, vilkas pensionsförhållanden blivit reglerade under statens medverkan enligt de i kungörelsen den 20 maj 1927 — närmast såsom ett provisorium i avbidan på omorganisation av domsagoförvaltningen — meddelade bestämmelserna men som på grund av sin ålder vid dessa bestämmelserns ikraftträdande blevo berättigade till allenast avsevärt reducerad pension. För egen del anser jag tillika, att dylikt pensionstillskott bör beviljas först efter prövning av omständigheterna i varje särskilt fall, därvid även skäligen hänsyn synes böra tagas till behovet av

pensionsförbättring. Avvägningen av pensionstillskotten synes kunna ske i huvudsak enligt den av statskontoret föreslagna beräkningsgrunden.

I enlighet med min sålunda angivna ståndpunkt vill jag förorda, att förslag förelägges riksdagen om beredande åt systrarna Holmgren av någon pension av statsmedel. Mot de av statskontoret i sådant hänseende föreslagna beloppen, 276 kronor för Göta Holmgren och 294 kronor för Olga Holmgren, har jag icke funnit anledning till annan erinran än att sistnämnda belopp synes böra jämkas uppåt till 300 kronor för vinnande av delbarhet med tolv. Å pensionerna, vilka synas böra bestridas från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m., bör dyrtidstillägg icke få åtnjutas.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förra kanslibiträderna å Södra Åsbo och Bjäre domsagas kansli Göta Holmgren och Olga Holmgren må från och med den 1 juli 1940 under sin återstående livstid från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. uppbära årlig pension, varå dyrtidstillägg icke må åtnjutas, till belopp av respektive 276 kronor och 300 kronor, skolande härvid iakttagas den Göta Holmgren och Olga Holmgren genom Kungl. Maj:ts beslut den 26 juli 1940 ålagda återbetalnings-skyldigheten.

2:o.

F. d. löjtnanten vid Västernorrlands regemente, majoren i armén Carl Gustaf Engblom. Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Engblom är född den 27 augusti 1876 och således 64 år gammal;

att han inträtt i krigstjänst den 8 juni 1896, befordrats till löjtnant av 2:a klassen vid Västernorrlands regemente den 21 december 1900 och transporterats till löjtnant av 1:a klassen vid samma regemente den 8 mars 1907;

att Engblom, som på grund av sjukdom (lungtuberkulos) icke kunnat befordras till högre beställning på aktiv stat, efter uppnådd pensionsålder erhållit avsked från löjtnantsbeställningen den 27 augusti 1926 med rätt till en årlig pension av 2,916 kronor jämte dyrtidstillägg;

att han utnämnts till kapten i armén år 1915 och till major i armén år 1933;

att han till följd av sin sjukdom icke kunnat fullgöra trupptjänst under senare delen av sin anställning å aktiv stat utan alltsedan den 4 oktober 1914 tjänstgjort såsom rullföringsbefälhavare, i vilken sistnämnda egenskap han kvarstått jämväl efter avgången från aktiv stat den 27 augusti 1926;

att han efter sistnämnda tidpunkt såsom rullföringsbefälhavare åtnjutit ett arvode av 3,180 kronor för år jämte dyrtidstillägg;

samt att för Engblom för närvarande gällande förordnande såsom befälhavare för Sundsvalls västra rullföringsområde nr 65 upphör med utgången av september månad 1941.

Engblom har hos Kungl. Maj:t anhållit att efter frånträdandet av förordnandet såsom rullföringsbefälhavare komma i åtnjutande av kaptens pensionsförmåner. Till stöd för framställningen har Engblom bland annat framhållit, att han ådragit sig den sjukdom, som utgjort hinder för honom att vinna befordran till kapten på stat, under tjänstgöring å Sollefteå läger år 1899, vilken tjänstgöring varit synnerligen ansträngande och strapatsrik och under vilken inkvarteringen varit i hög grad ohygienisk.

Frågan om beredande åt Engblom av förbättrade pensionsförmåner har tidigare varit föremål för statsmakternas prövning i anledning av en av Engblom år 1926 hos Kungl. Maj:t gjord framställning.

I ett den 27 februari 1926 över sistnämnda framställning avgivet utlåtande anförde *arméförvaltningens civila departement och sjukvårdsstyrelse* i huvudsak följande:

Av i ärendet förebragt utredning framgår, att officerarnas vid Västernorrlands regemente och däribland även Engbloms inkvartering år 1899 å Sollefteå läger varit synnerligen ohygienisk samt att den militära tjänstgöringen varit ansträngande och rik på strapatser. Då erfarenheten lär, att yttre skadliga inflytelser ofta visa sig vara den framkallande orsaken till utbrottet av en under goda hygieniska förhållanden latent tuberkulos, måste därför även i detta fall de sanitära olägenheterna jämte den ansträngande militära tjänsten anses hava varit orsak till utbrottet av Engbloms lungtuberkulos, som först trätt i dagen genom en i september 1899 uppkommen lungblödning och som sedermera hindrat hans befordran till kapten. I anslutning härtill få departementet och sjukvårdsstyrelsen uttala, att det icke synes oskäligt, att Engblom, vilken trots sin sjukdom under större delen av sin anställningstid såsom officer fullgjort arbete för lantförsvarets räkning, vid avgången beredes någon ökning i den pension, som författningsenligt tillkommer honom såsom löjtnant.

I utlåtande den 17 mars 1926 framhöll *direktionen över arméns pensionskassa*, att därest Engblom i vanlig ordning befordrats till kapten på stat pensionsförmånerna för honom skulle hava utgjort 4,512 kronor för år jämte dyrtidstillägg, och hemställde direktionen, att Engblom vid avgång från löjtnantsbeställningen måtte erhålla en årlig tilläggspension med belopp, motsvarande skillnaden mellan kaptens och löjtnants pensionsförmåner eller 1,596 kronor jämte dyrtidstillägg.

Statskontoret anförde i utlåtande den 12 april 1926, att Engblom, om han efter uppnådd pensionsålder bibehölles vid befattningen såsom rullföringsbefälhavare, syntes liksom övriga pensionärer, vilka innehade sådan befattning, få jämte pensionsförmånen åtnjuta med befattningen förenat arvode av 3,180 kronor, varigenom han komme att, oberäknat dyrtidstillägg, åtnjuta i pension och arvode tillhoppa 6,096 kronor eller mer än han såsom löjtnant åtnjutit i avlöning. Under sådana förhållanden och då statskontoret för sin del ansåge belänkligt att bereda större pension än som svarade mot den löneställning, vederbörande innehaft under anställningen på stat, hölle statskontoret före, att någon framställning till riksdagen om tilläggspension åt Eng-

blom icke borde göras, åtminstone så länge han komme att åtnjuta arvode i befattning såsom rullföringsbefälhavare.

I proposition till 1927 års riksdag (nr 71) föreslog *Kungl. Maj:t* i enlighet med föredragande departementschefens hemställan, att riksdagen måtte medgiva Engblom rätt att från och med dagen näst efter den, då hans förordnande såsom rullföringsbefälhavare upphörde, uppbära tilläggs pension till sådant belopp, 1,188 kronor för år, att sammanlagda pensionsförmånerna komme att uppgå till 4,104 kronor för år.

Vid anmälan inför *Kungl. Maj:t* av detta ärende anförde föredragande *departementschefen*, bland annat, följande:

Med hänsyn till Engbloms hälsotillstånd torde det vara ovisst, om han efter september 1927, då hans nuvarande förordnande å befattningen såsom rullföringsbefälhavare utgår, kan mottaga förnyat förordnande å denna befattning, vilken särskilt under tiden för inskrivningsförrättningarna med därtill hörande resor m. m. ställer stora krav på innehavarens kroppsliga vigör. Även ur militär synpunkt kan det för övrigt med hänsyn till Engbloms sjukdom befinnas vara önskvärt, att dennes förordnande såsom rullföringsbefälhavare icke förnyas. Upphör sålunda hans förordnande såsom rullföringsbefälhavare, kommer han därefter att allenast vara berättigad att uppbära den honom tillkommande löjtnantspensionen å tillhoppa 2,916 kronor årligen. Med hänsyn till vad arméförvaltningen anført beträffande uppkomsten av den sjukdom, som förhindrat Engbloms befordran till kapten på stat, finner jag skäligt och billigt, att någon förhöjning i nämnda pension då beredes honom. Förhöjningens storlek torde böra så utmätas, att tilläggs pensionen tillika med nu till Engblom utgående pensionsförmåner kommer att något understiga de sammanlagda pensionsförmåner — 4,512 kronor — som tillkomma innehavare av kaptensbeställning.

I utlåtande nr 36, punkt 30, avstyrkte *bankoutskottet* bifall till propositionen och anförde därvid i huvudsak följande:

I likhet med statskontoret finner utskottet det innebära betänkligheter att bereda en befattningshavare högre ålderspension än som svarar mot den lönegrad, efter vilken hans avlöning utgått. På grund härav har utskottet ur principiell synpunkt måst ställa sig synnerligen tveksamt mot det föreliggande förslaget. Ett bifall till detsamma skulle enligt utskottets mening kunna medföra konsekvenser av icke önskvärd art. Härtill kommer, att någon närmare utredning icke förebragts angående Engbloms nuvarande hälsotillstånd och möjligheterna för honom att fortfarande tills vidare tjänstgöra såsom rullföringsbefälhavare. Utskottet vill framhålla att, därest det skulle visa sig att Engblom skulle ännu någon tid kunna uppehålla nämnda befattning och alltså efter avskedstagandet kunna, utöver sin tjänstetid på stat, räkna tjänstår såsom rullföringsbefälhavare, frågan om tilläggs pension åt honom givetvis skulle, med hänsyn jämväl till vad som anförts angående sannolika anledningen till utbrottet av hans sjukdom, komma i ett i viss mån annat läge. I sakens nuvarande läge har utskottet ansett sig icke kunna tillstyrka bifall till *Kungl. Maj:ts* förslag.

Riksdagen (skr. nr 214, p. 24) beslöt i enlighet med *bankoutskottets* hemställan.

I utlåtande den 6 september 1940 över den av Engblom nu gjorda, förnyade framställningen, har *arméförvaltningens civila departement* under åberopande av innehållet i departementets och sjukvårdsstyrelsens utlåtande den 27 februari 1926 anfört, att departementet funne det skäligt, att Engblom efter frånträdandet av förordnandet såsom rullföringsbefälhavare erhöle någon ökning i den pension, som författningsenligt tillkomme honom.

Statskontoret har i utlåtande den 26 september 1940 anfört, bland annat, följande:

Ämbetsverket måste alltjämt finna det ur principiell synpunkt och med hänsyn till konsekvenserna betänkligt, att Engblom skulle erhålla större pension än som svarar mot den avlöning, han under anställningen på stat uppburit. Den av Engblom åberopade tjänstgöringen såsom rullföringsbefälhavare torde icke heller kunna motivera en höjning av den Engblom tillkommande pensionen.

I betraktande emellertid av samtliga i detta ärende förekommande omständigheter av säregen art — icke minst de uttalanden, som från statsmakternas sida gjordes, då frågan om höjning av Engbloms pensionsförmåner tidigare var föremål för behandling — synes det vara med billighet överensstämmande att Engblom, såsom han haft anledning att förvänta, vid frånträdande av befattningen som rullföringsbefälhavare erhåller något tillägg till den honom beviljade pensionen.

I anslutning härtill har statskontoret anfört, att ämbetsverket icke ville motsätta sig, att åtgärder vidtagas för att Engblom må erhålla en viss pensionsförhöjning vid avgången från arvodesbefattningen, förslagsvis med ett årligt belopp av 1,008 kronor.

I likhet med statskontoret finner jag ur principiell synpunkt betänkligheter kunna anföras mot beviljande åt Engblom av tillägg till den författningsenligt utgående pensionen. Jag vill dock med hänsyn till vad i ärendet förekommit förorda, att förslag förelägges riksdagen om beredande åt Engblom av tilläggspension med av statskontoret ifrågasatt belopp. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att f. d. löjtnanten vid Västernorrlands regemente, majoren i armén Carl Gustaf Engblom må från och med månaden näst efter den, varunder honom meddelat förordnande såsom rullföringsbefälhavare upphör, under sin återstående livstid uppbära — utöver honom författningsenligt tillkommande pension — tilläggspension från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. till belopp av 1,008 kronor för år.

3:o.

Förre rullföringsbiträdet, fanjunkaren i Kronobergs regementes reserv Carl Peter Sandberg. Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Sandberg är född den 26 februari 1875 och således nära 66 år gammal;

att han, som inträtt i krigstjänst vid Kronobergs regemente den 22 april 1893, förordnats till volontärvicekorpral den 10 september 1897 och till volontärkorpral den 1 maj 1898;

att han efter avgång från korpralsbeställningen förordnats till sergeant i förenämnda regementes reserv den 4 april 1902 och till fanjunkare i samma reserv den 14 maj 1918;

att han under tiden 7 april 1902—30 september 1940 eller under omkring 38¹/₂ år i oavbruten följd innehaft befattning såsom rullföringsbiträde vid Ljungby rullföringsområde nr 14;

att Sandberg såsom rullföringsbiträde uppburit ett årligt arvode å 2,130 kronor för år jämte arvodestillägg å 1,080 kronor för år förutom dyrtidstillägg;

samt att Sandberg icke är berättigad till pension på grund av militäranställning.

Sandberg har hos Kungl. Maj:t anhållit att komma i åtnjutande av pension.

Inskrivningsbefälhavaren för Kronobergs inskrivningsområde har tillstyrkt pension åt Sandberg.

Arméförvaltningens civila departement har — under åberopande att riksdagen tidigare i ett flertal fall beviljat pension å 996 kronor för år åt rullföringsbiträden, vilka icke åtnjuta pension på grund av militäranställning — hemställt om utverkande av pension åt Sandberg med samma belopp.

Statskontoret har anslutit sig till vad arméförvaltningens civila departement hemställt.

Med hänsyn särskilt till den långa tid, varunder Sandberg varit anställd i statens tjänst, anser jag mig böra förorda, att Sandberg tillerkännes pension med något högre belopp än ämbetsverken ifrågasatt, förslagsvis 1,200 kronor. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förre rullföringsbiträdet, fanjunkaren i Kronobergs regementes reserv Carl Peter Sandberg må, räknat från och med den 1 oktober 1940, under sin återstående livstid från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. uppbära en årlig pension av 1,200 kronor.

4:o.

Extra lantmätaren Emil Kristian Karl Aspgrén. Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Aspgrén är född den 25 mars 1873 och således 67 år gammal;

att han den 18 juli 1892 antagits till lantmäterielev och den 13 maj 1897 konstituerats till lantmäteriauscultant (från och med ingången av år 1921 extra lantmätare);

att han alltsedan konstituerandet till lantmäteriauskultant — frånsett tiden 29 december 1916—10 september 1918, varunder han ej tjänstgjort vid lantmäteristaten — fullgjort tjänstgöring huvudsakligen såsom tjänstemedhjälpare hos distriktslantmätare och därunder jämväl självständigt handlagt förrättningar på grund av särskilda förordnanden, varjämte han under vissa tider uppehållit distriktslantmätartjänst ävensom innehaft förordnande såsom extra assistent å lantmäterikontor;

att han senast tjänstgjort inom Uppsala län;

samt att han sedan år 1927 uppburit arvode av statsmedel å 2,000 kronor för år, varå utgått dyrtidstillägg enligt för befattningshavare vid oreglerade verk gällande grunder, samt härjämte i egenskap av tjänstemedhjälpare hos distriktslantmätare för utförda förrättningar ägt uppbära viss del av arvode enligt gällande lantmäteritaxa, å vilken sistnämnda inkomst — för Aspgren beräknad till 3,200 kronor för år — utgått dyrtidstillägg av statsmedel jämlikt kungörelsen den 15 maj 1925 (nr 192) angående tillskott till dyrtidstillägg för vissa lantmätare.

Lantmäteristyrelsen har i skrivelse den 31 oktober 1940 — under framhållande att Aspgren, som kunde åberopa en tjänstetid vid lantmäteristaten av 42 år, författningsenligt icke vore berättigad till pension — hemställt, att pension i särskild ordning måtte utverkas åt Aspgren. Tillika har styrelsen föreslagit, att pensionen enligt i skrivelsen närmare angivna grunder måtte bestämmas till 3,540 kronor för år.

Statskontoret har tillstyrkt pension åt Aspgren till belopp av 3,096 kronor för år och därvid beträffande pensionsbeloppets beräkning anfört i huvudsak följande:

Beräkningen av Aspgrens pension bör ske med ledning av de grunder, som under de senaste åren tillämpats vid beviljandet av riksdagspensioner åt civila befattningshavare, exempelvis beträffande amanuensen hos lantmäteristyrelsen N. E. Holmstrand (1937; prop. nr 259, p. 18; bankoutsk. utl. nr 35, p. 24; riksd. skr. nr 245). Pensionen skulle därvid för Aspgren kunna bestämmas på följande sätt.

Då man torde kunna utgå ifrån att Aspgrens årsinkomst under senare år varit i genomsnitt 5,200 kronor jämte dyrtidstillägg därå enligt grunder, som gälla för oreglerade verk, komma de av Aspgren åtnjutna löneförmånerna vid omräkning till avlöning enligt de före den 1 juli 1939 för civilförvaltningen gällande allmänna löneplanerna, till vilka de i civila tjänstepensionsreglementet fastställda pensionsunderlagen äro anknutna, att närmast motsvara lön enligt 21 löneklassen. Med utgångspunkt från lönen å A-ort i denna löneklass, 5,160 kronor, skulle med tillämpning av sedvanliga beräkningsgrunder pensionen för Aspgren — vilkens anställningstid i statens tjänst uppgår till vida mer än 30 år — kunna bestämmas till 3,096 kronor ($\frac{2}{3} \times 5,160 = 3,440$; $3,440 - 10\% \text{ härav} = 3,096$).

Även jag anser mig böra förorda, att pension utverkas åt Aspgren. I fråga om avvägningen av pensionsbeloppet ansluter jag mig till statskontorets förslag. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att extra lantmätaren Emil Kristian Karl Aspgren må från och med månaden näst efter den, varunder han lämnar sin anställning, under sin återstående livstid från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. uppbära en årlig pension av 3,096 kronor.

5:o.

Arbetarna vid statens försöksgård Flahult Clas Wilhelm Karlsson och Carl Evald Johansson. Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Karlsson och Johansson äro födda respektive den 10 september 1866 och den 9 januari 1872;

att Karlsson under tiden 1 november 1919—31 december 1938 och Johansson under tiden 1 april 1925—31 december 1938 innehaft anställning såsom jordbruksarbetare vid svenska mosskulturföreningens försöksgård Flahult;

att de därefter — sedan försöksgården enligt riksdagens beslut från och med den 1 januari 1939 övertagits av statsverket och införlivats med den statliga försöksorganisationen vid lantbrukshögskolan — varit anställda vid den av staten sålunda övertagna försöksgården;

samt att Karlssons och Johanssons avlöningsförmåner utgjorts av kontant lön, vilken i medeltal för år räknat uppgått till, för Karlsson omkring 1,100 kronor och för Johansson omkring 1,200 kronor, ävensom förmån av fri bostad jämte bränsle och potatisland.

Styrelsen för lantbrukshögskolan har i skrivelse den 30 januari 1940 hemställt om utverkande åt Karlsson och Johansson av pension med skäligt belopp och därvid anfört i huvudsak följande:

Karlsson och Johansson hava före anställningen i statens tjänst under en följd av år haft stadigvarande anställning hos svenska mosskulturföreningen, vars verksamhet huvudsakligast bekostats med statsbidrag. Högskolestyrelsen har hos svenska vall- och mosskulturföreningen, som från och med den 1 januari 1939 övertagit bland annat svenska mosskulturföreningens verksamhet, efterhört, huruvida ej föreningen kunde pensionera ifrågavarande arbetare. Föreningen har därvid meddelat, att sådan pension endast kunde beviljas, om statsbidraget till föreningen höjdes med motsvarande belopp.

Lantbruksstyrelsen har i utlåtande den 19 februari 1940 anfört, att styrelsen med hänsyn till den korta tid, varunder ifrågavarande arbetare innehaft anställning i statens tjänst, och då anställningen hos svenska mosskulturföreningen icke syntes kunna tillgodoräknas dem i förevarande avseende, funne sig förhindrad tillstyrka vidtagande av åtgärd för utverkande av pension.

Jämväl *statskontoret* har i utlåtande den 8 mars 1940 förklarat sig förhindrat tillstyrka bifall till framställningen.

Med anledning av vad lantbruksstyrelsen och statskontoret i ärendet anfört har *styrelsen för lantbrukshögskolan* sedermera i skrivelse den 22 januari

1941 framhållit, att svenska mosskulturföreningen varit en statsunderstödd institution, vars verksamhet under den tid ifrågavarande arbetare varit anställda i föreningens tjänst till omkring 90 procent torde hava bekostats av statsmedel. Visserligen hade nämnda arbetare formellt icke mer än 2 års statstjänst, men med hänsyn till storleken av föreningens statsanslag syntes det styrelsen rimligt, att anställningen hos föreningen räknades dem tillgodo.

Med hänsyn till vad styrelsen för lantbrukshögskolan anfört till stöd för den gjorda framställningen vill jag icke motsätta mig, att förslag förelägges riksdagen om beredande åt Karlsson och Johansson av någon mindre pension av statsmedel, förslagsvis med 360 kronor för år. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att envar av arbetarna vid statens försöksgård Flahult Clas Wilhelm Karlsson och Carl Evald Johansson må från och med månaden näst efter den, varunder han lämnar sin anställning, under sin återstående livstid från anslaget till diverse pensioner och understöd m. m. uppbära en årlig pension av 360 kronor.

6:o.

Reservpostexpeditören Hilma Kihlberg, född Backelin. Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Kihlberg är född den 24 maj 1875 och således 65 år gammal;

att hon antagits till e. o. postexpeditör den 2 maj 1900 och befordrats till extra biträde från och med den 1 september 1901;

att hon — som den 8 maj 1902 ingått äktenskap med dåvarande postmästaren G. Kihlberg, född år 1850 — från och med den 15 oktober 1902 övergått till reservanställning och därefter intill den 1 juli 1920 endast i mindre omfattning anlitas för tjänstgöringsuppdrag i postverket;

att hon från den 1 juli 1920 i en följd tjänstgjort såsom t. f. postexpeditör i Bengtsfors;

att hennes sammanlagda effektiva tjänstetid i postverket vid utgången av år 1940 utgjorde 24 år 6 månader;

att hon under sin tjänstgöring i postverket efter den 30 juni 1920 åtnjutit dagavlöning och att avlöningen under åren 1938—1940 uppgått till förutom dyrtidstillägg respektive 3,198, 3,435 och 3,658 kronor för år eller i medeltal omkring 3,430 kronor för år;

samt att hon efter sin år 1932 avlidne man åtnjuter familjepension, vilken från och med den 1 juli 1939, beräknad jämlikt kungörelsen den 22 juni 1939 (nr 508) angående ny familjepension i vissa fall, utgår med 1,104 kronor för år jämte procentuellt tillägg (f. n. 26 procent).

Generalpoststyrelsen har hemställt, att åt Kihlberg måtte med hänsyn till hennes arbete i postverkets tjänst utverkas pension å 1,596 kronor för år, och därvid anført, bland annat, följande:

Generalpoststyrelsen, som med hänsyn till Kihlbergs ålder icke ansett sig kunna bereda henne extra ordinarie anställning i verket, därvid även hennes pensionsfråga skulle ordnats, finner det skäligen, att hon vid avgången från sin anställning i postverket erhåller pension av statsmedel. Med utgångspunkt från tjänstepensionsunderlaget, 2,160 kronor, för extra ordinarie tjänstemän i 11 lönegraden — den lönegrad till vilken hon närmast är hänförlig — synes hennes pension med en beräknad tjänstetid av 24 år 6 månader böra bestämmas till 1,596 kronor. Det på tjänstetiden beräknade pensionsbeloppet har därvid — med hänsyn till att Kihlberg icke erlagt avgifter för tjänstepensionering — minskats med 10 procent.

Statskontoret har tillstyrkt pension åt Kihlberg med 1,560 kronor för år och därvid beträffande beräkningen av pensionsbeloppet anført, bland annat, följande:

Kihlbergs genomsnittliga lön under åren 1938—1940, 3,430 kronor för år, motsvarar närmast lön i 14 löneklassen å B-ort — den för hennes stationeringsort, Bengtsfors, gällande ortsgruppen — i de före den 1 juli 1939 för civilförvaltningen gällande allmänna löneplanerna, till vilka de i civila tjänstepensionsreglementet fastställda pensionsunderlagen äro anknutna. Med utgångspunkt från lönen å A-ort i samma löneklass, 3,240 kronor, skulle, med en beräknad anställningstid av 24 hela år, pensionen för Kihlberg kunna bestämmas till $(\frac{2}{3} \times 3,240 = 2,160; \frac{24}{30} \times 2,160 = 1,728; 1,728 - 10 \text{ procent d\ddarav} = 1,555; 20 =)$ i avrundat tal 1,560 kronor för år.

I likhet med ämbetsverken förordar jag, att pension tillerkännes Kihlberg på grund av hennes arbete inom postverket. Med hänsyn till den Kihlberg tillkommande familjepensionen, till vilken staten till väsentlig del bidragit, anser jag emellertid, att tjänstepensionen bör bestämmas till något lägre belopp än ämbetsverken ifrågasatt, förslagsvis 1,404 kronor för år. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att reservpostexpeditören Hilma Kihlberg, född Backelin, må från och med månaden näst efter den, varunder hennes tjänstgöring vid postverket upphör, under sin återstående livstid uppbära en årlig tjänstepension av 1,404 kronor, att utgå av postmedel.

7:o.

Förra postbiträdet Oskar William Leonard Jacobson. Av handlingarna i ärendet inhämtas,

att Jacobson är född den 20 november 1876 och således 64 år gammal;
att han under tiden 1 oktober 1901—31 maj 1940 under sammanlagt 23 år 8 månader inom postverket innehaft tjänstgöringsuppdrag med postexpeditörsgöromål, därav sedan år 1927 i en följd å posterestanteavdelningen å postkontoret Stockholm 1;

att han under nyssnämnda tid 1 oktober 1901—31 maj 1940 icke haft annan sysselsättning utan stått till postverkets fulla förfogande;

samt att hans avlöning vid postverket alltsedan år 1926 uppgått till i medeltal 3,600 kronor för år utan rätt till dyrtidstillägg.

Generalpoststyrelsen har hemställt om utverkande av pension åt Jacobson till belopp av 1,548 kronor för år och därvid anfört, bland annat, följande.

Genom omläggning av arbetet å posterestanteavdelningen vid postkontoret Stockholm 1 har vederbörande expedient tillförts en hel del skrivarbete, som Jacobson ej kunde utföra, enär han lider av neurasteni samt en nervåkomma i höger hand, som i hög grad nedsätter hans skrivförmåga. Då Jacobson icke kunde beredas annat lämpligt arbete, har han därför måst sluta sitt arbete i postverket, för vilket han gjort sig förtjänt av gott vitsord.

Generalpoststyrelsen, som med hänsyn till Jacobsons ålder icke ansett sig kunna bereda honom extra ordinarie anställning i verket, därvid även hans pensionsfråga skulle ordnats, finner det skäligt, att han vid avgången från sin anställning i postverket erhåller pension av statsmedel. Med utgångspunkt från tjänstepensionsunderlaget, 2,160 kronor, för extra ordinarie tjänstemän i 11 lönegraden — den lönegrad till vilken han närmast är hänförlig — synes hans pension med en beräknad tjänstetid av 23 år 8 månader böra bestämmas till 1,548 kronor. Det på tjänstetiden beräknade pensionsbeloppet har därvid — med hänsyn till att Jacobson icke erlagt avgifter för tjänstepensionering — minskats med 10 procent.

Statskontoret har tillstyrkt beredande åt Jacobson av pension med 1,332 kronor för år och därvid beträffande pensionsbeloppets beräkning anfört, bland annat, följande:

Enligt vad statskontoret inhämtat, har den för Jacobson uppgivna årslönen 3,600 kronor icke varit förenad med dyrtidstillägg, och det kan vid sådant förhållande ifrågasättas, huruvida icke vid beräklandet av pensionens storlek lönebeloppet bör på visst sätt reduceras. I betraktande av att lönen utgått med samma belopp ända sedan år 1926, vill statskontoret emellertid icke motsätta sig, att lönebeloppet i sin helhet tages till utgångspunkt vid pensionens bestämmande. Däremot anser sig statskontoret icke kunna bortse från den omständigheten, att Jacobson haft sin tjänstgöring förlagd till Stockholm, d. v. s. å ortsgrupp G i de före den 1 juli 1939 för civillförvaltningen gällande löneplanerna, i följd varav en nedräkning av lönebeloppet till A-ort torde vara motiverad. Då motsvarande lön å denna ortsgrupp utgör 2,880 kronor och Jacobsons effektiva anställningstid i postverket uppgår till 23 hela år, torde alltså pensionens årsbelopp kunna fastställas till i avrundat tal ($\frac{2}{3} \times 2,880 = 1,920$; $\frac{23}{30} \times 1,920 = 1,472$; $1,472 - 10$ procent därav = $1,324$: 80) 1,332 kronor.

Även jag anser mig böra tillstyrka, att pension utverkas åt Jacobson. I enlighet härmed och då det av statskontoret föreslagna beloppet, 1,332 kronor för år, synes mig utgöra i förevarande fall skälig pension, hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att förra postbiträdet Oskar William Leonard Jacobson må, räknat från och med den 1 juni 1940, under sin återstående livstid uppbära en årlig pension av 1,332 kronor, att utgå av postmedel.

8:o.

Förra städerskorna vid postverket **Teresia Wilhelmina Hansson, född Jönsson, Agda Josefina Bratt, född Petersson, Anna Sofia Persson, född Karlsson, Hedvig Maria Johansson, född Heringslake, Vendela Andersson-Lindström och Gerda Amalia Meischner, född Stolt.** Av handlingarna i ärendet inhämtas,

    beträffande *Hansson,*

    att hon är född den 8 mars 1873 och således nära 68 år gammal;

    att hon under tiden 1 maj 1921—3 juli 1940 eller omkring 19 år 2 månader varit anställd såsom städerska vid postkontoret i Hälsingborg med en daglig arbetstid av i medeltal 4 1/2 timmar;

    samt att ersättningen för städningsarbetet under de senaste fem åren uppgått till i medeltal omkring 780 kronor för år;

    beträffande *Bratt och Persson,*

    att de äro födda respektive den 22 juli 1872 och den 15 maj 1876 samt således 68 respektive 64 år gamla;

    att de under tiden 16 juni 1922—31 juli 1940 eller under omkring 18 år 1 månad varit anställda såsom städerskor vid postdirektionen i Västra distriktet (Göteborg) med en daglig arbetstid av i medeltal 4 1/2 timmar;

    samt att ersättningen för städningsarbetet under de senaste fem åren för var och en av dem uppgått till i medeltal 1,415 kronor för år;

    beträffande *Johansson,*

    att hon är född den 2 september 1865 och således 75 år gammal;

    att hon under tiden 1 februari 1914—30 september 1940 eller under 26 år 8 månader varit anställd såsom städerska vid postkontoret i Södertälje med en daglig arbetstid av 4 1/2 timmar;

    samt att ersättningen för städningsarbetet under de senaste fem åren uppgått till i medeltal omkring 980 kronor för år;

    beträffande *Andersson-Lindström,*

    att hon är född den 23 februari 1865 och således nära 76 år gammal;

    att hon under tiden 1 oktober 1920—30 juni 1940 eller under 19 år 9 månader varit anställd såsom postkupéstäderska i Göteborg med en daglig arbetstid av 6 1/2 timmar å söckendagar och 5 1/2 timmar å helgdagar;

    samt att ersättningen för städningsarbetet under de senaste fem åren uppgått till i medeltal omkring 2,750 kronor för år; och

    beträffande *Meischner,*

    att hon är född den 25 december 1866 och således 74 år gammal;

    att hon under åren 1920—1939 varit anställd såsom städerska i postverkets tjänst, senast vid postkontoret Göteborg 1;

    att städningsarbetet krävt en daglig arbetstid av 6 timmar;

    samt att ersättningen för städningsbestyret under de senaste fem åren uppgått till i medeltal 1,560 kronor för år.

Förenämnda anställningshavare, som icke blivit underkastade bestämmelserna i tjänstepensionsreglementet för arbetare, kunna ej heller komma i åtnjutande av pension enligt kungörelsen den 7 december 1934 (nr 585) med föreskrifter angående pensionering av viss arbetarpersonal i statens tjänst, enär de vid den tidpunkt, då de uppnådde 60 års ålder, icke under sammanlagt 15 år innehaft anställning i statens tjänst.

Generalpoststyrelsen har — under framhållande att arbetet i postverkets tjänst för samtliga nu ifrågavarande anställningshavare utgjort deras huvudsakliga sysselsättning och förvärvskälla — hemställt om utverkande av årlig pension å 360 kronor åt var och en av Hansson, Bratt och Persson och å 408 kronor åt var och en av Johansson, Andersson-Lindström och Meischner.

Statskontoret har i avgivet utlåtande anfört, att generalpoststyrelsens förevarande framställning icke gäve anledning till annan erinran från statskontorets sida än att ämbetsverket med hänsyn till 1940 års lagtima riksdags beslut angående pension åt förra städerskan vid postverket Agda Cecilia Florin (prop. nr 73, p. 12; bankoutsk. utl. nr 8, p. 17; riksd. skr. nr 98) ansåge sig böra ifrågasätta en höjning till 408 kronor av de för Bratt och Persson föreslagna pensionerna.

I likhet med myndigheterna anser jag mig böra förorda, att pension utverkas åt i ärendet omförmälda anställningshavare. Beträffande avvägningen av pensionsbeloppen ansluter jag mig till statskontorets förslag, enligt vilket pensionen bör bestämmas till ett årligt belopp å 360 kronor för Hansson och å 408 kronor för var och en av övriga anställningshavare. Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att var och en av förra städerskorna vid postverket Tereisia Wilhelmina Hansson, född Jönsson, Agda Josefina Bratt, född Petersson, Anna Sofia Persson, född Karlsson, Hedvig Maria Johansson, född Heringslake, Vendela Andersson-Lindström och Gerda Amalia Meischner, född Stolt, må, Hansson, Bratt och Persson från och med den 1 augusti 1940, Johansson från och med den 1 oktober 1940, Andersson-Lindström från och med den 1 juli 1940 och Meischner från och med den 1 januari 1940, under sin återstående livstid av postmedel uppbära en årlig pension, Hansson å 360 kronor samt Bratt, Persson, Johansson, Andersson-Lindström och Meischner å 408 kronor.

Vad departementschefen ovan under punkterna 1:o—8:o hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämma, bifaller Hans Maj:t Konungen samt förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Stig Algott.
